

men samtidig udvise Republikken Kina fra FN. Spørgsmålet om udvisning var det problem, generalforsamlingen var konfronteret med.

At tage sin tilflugt til udvisning ville efter amerikansk opfattelse for det første være lidt tilrådeligt og farligt som fortilfælde i FN. For det andet ville det ganske enkelt være en uacceptabel pris at betale for Folkerepublikkens indtræden i organisationen. I FN's 26-årige historie var intet medlem blevet udvist. Hvis Republikken Kina een gang var blevet udvist, var mulighederne for, at den på ny kunne få adgang, næsten lig med nul. Hvis generalforsamlingen een gang udviste et medlemsland, kunne ingen forudsige, hvad der ville blive det næste skridt. Der var givetvis mange andre medlemmer i FN, som en dag kunne blive målet for en eller anden politisk kombination, som rådede over det almindelige flertal i generalforsamlingen, og som ønskede et medlem udvist.

Udvisningen af et medlem ville være et skridt bort fra universalitet og realisme. Universalitet betød efter amerikansk opfattelse skabelsen af sådanne omstændigheder, som tillod, at alle folk eventuelt kunne blive repræsenteret i verdensorganisationen. Selv om forslagsstillerne til den albanske resolution kunne bestride Republikkens Kinas legitimitet, kunne de ikke bestride den kendsgerning, at Republikken Kina var en realitet.

At en nation kom ind og en nation forlod FN, gjorde ikke organisationen mere universel. En stemme for den albanske resolution ville være en stemme imod universalitet.

Udvisningen af et medlem, som ville blive resultatet, hvis den albanske resolution blev vedtaget, ville givetvis være farlig for FN's fremtid. Derfor havde USA og dets medforlagsstillere fremlagt deres procedureresolution. Hvis man stemte ja til dette forslag, stemte man imod udvisningen af et medlem med almindeligt flertal. Hvis man stemte nej til denne resolution, ville man stemme for udvisningen og dermed underminere selve grundlaget for FN.

Det var kun logisk og i overensstemmelse med hidtidig praksis, at dette procedurespørgsmål blev afgjort, før substansforslagene kom til afstemning. USA foreslog der-

for, at generalforsamlingen først stemte om dette forslag.

USA's politik var klar. USA ønskede at se både Folkerepublikken og Republikken Kina i FN. USA's politik behøvede ikke at komme i konflikt med præsident Nixons besøg eller begge parters gensidige ønske om at få bedre kontakt med hinanden.

Formosa søgte „at placere det såkaldte spørgsmål om Kinas repræsentation i dets rette historiske perspektiv og samtidig at anskue det i lyset af FN-pagtens formål og principper“.

Den regering, der havde deltaget i grundlæggelsen af FN, var Republikken Kinas regering. Der havde ikke været noget brud i kontinuiteten med hensyn til dens ledelse, institutioner eller politik, ligesom dens legale status heller ikke var forandret.

I modsætning hertil havde det kinesiske kommunistiske regime aldrig haft det kinesiske folks moralske godkendelse. Det kommunistiske styre kunne på ingen måde betragtes som den ægte repræsentant for den store kinesiske nation.

Formålet med den aktivitet, som lande som Albanien og Algeriet havde udfoldet gennem årene i FN, havde været udvisningen af Republikken Kina fra FN. Dette var en sag af den største alvor med vidtrækkende implikationer for alle medlemslande. I henhold til pagtens artikel 6 kunne en medlemsstat kun udvises, når den vedholdende havde krænket pagten, og når sikkerhedsrådet havde anbefalet udvisningen.

Den tilsyneladende ændring, som kunne spores i Pekings holdning over for USA og resten af verden, var ikke andet end taktiske manøvrer. Der var ingen tvivl om, at den nye kurs udelukkende havde til formål at udnytte den fremherskende pacifistisk-isolationistiske stemning hos det amerikanske folk for at gennemtvinge en fuldstændig amerikansk tilbagetrækning fra Asien.

Formosa opfordrede sluttelig generalforsamlingens flertal til at bekræfte Republikken Kinas overskyggende ret til at være repræsenteret i FN. Det såkaldte spørgsmål om Kinas repræsentation måtte betragtes i lyset af pagtens principper. En hvilken som helst anden fremgangsmåde var ulovlig og måtte modarbejdes af alle loyale medlemmer af organisationen.